

Dosarul nr. 2ra-926/19

Prima instanță: (Judecătoria Orhei, sediul Rezina) I. Negreanu
Instanța de apel: (Curtea de Apel Chișinău) N. Budăi, I. Secrieru, I. Muruianu

ÎNCHEIERE

15 mai 2019

mun. Chișinău

Colegiul Civil, Comercial și de Contencios Administrativ al
Curții Supreme de Justiție,

în componența:

Președintele completului, judecătorul
judecătorii

Ala Cobăneanu
Svetlana Filincova
Dumitru Mardari

examinând admisibilitatea recursului declarat de către Chiriliuc Anatolie,
reprezentat de avocatul Conoval Igor,

în cauza civilă, la cererea depusă de petiționarul Chiriliuc Anatolie cu privire la
constatarea faptelor cu valoare juridică,

împotriva deciziei din 06 decembrie 2018 a Curții de Apel Chișinău, prin care
s-a admis apelul declarat de Chiriliuc Anatolie, s-a casat hotărârea din 07 iunie 2018
a Judecătoriei Orhei, sediul Rezina și s-a emis o nouă decizie, sub formă de încheiere,
prin care s-a scos de pe rol cererea depusă de petiționarul Chiriliuc Anatolie,

c o n s t a t ă :

La 21 februarie 2017, petiționarul Chiriliuc Anatolie a depus cerere cu privire la
constatarea faptelor cu valoare juridică.

În motivarea cererii, petiționarul Chiriliuc Anatolie a menționat că în perioada
anilor 1979-2001 a fost căsătorit cu Chiriliuc Maria (decedată la 23 iulie 2001).

A relatat că împreună cu Chiriliuc Maria a deținut câte un apartament cu 2 odăi,
pe care le-au transmis Primăriei Rezina în schimbul apartamentului nr. 5 din
str. Basarabia 4, compus din 3 odăi, care la rândul său a fost schimbat pe
apartamentul nr. 12 din str. 8 Martie nr. 13.

A invocat că odată cu perfectarea actelor pe apartamentul în cauză, i-a fost
perfectată și viza de reședință, unde a continuat să locuiască împreună cu fiica
Chiriliuc Maria și după decesul soției.

A specificat că s-a adresat Serviciului raional de Arhivă Rezina cu cerere, prin
care a solicitat furnizarea informației referitor membrii familiei care au participat la
privatizarea apartamentului nr. 12, situat în orașul Rezina, str. 8 Martie nr. 13.

Prin răspunsul din 01 iulie 2016, i s-a comunicat că nu a fost inclus în lista
membrilor de familie participanți la privatizare, iar la 02 aprilie 1994 a fost radiat de

la evidență din apartamentul nr. 12 din str. 8 Martie nr. 13, ca urmare a desfacerii căsătoriei în temeiul hotărârii din 22 martie 1993 a Judecătorei Rezina.

A menționat că în lipsa consimțământului său, a fost radiat de la evidență.

A reiterat că în temeiul procesului-verbal nr. 20 al ședinței Comisiei de privatizare a fondului de locuințe din 10 martie 1994, s-a transmis cu titlu gratuit în proprietate privată apartamentul din str. 8 Martie nr. 13 Mariei Chiriliuc, iar conform certificatului de arhivă din 01 iulie 2016, la privatizarea locuinței au participat membrii familiei și anume: Chiriliuc Maria, Mazur Aurelia, Chiriliuc Anatolie și fiica Chiriliuc Maria.

A solicitat petiționarul Chiriliuc Anatolie recunoașterea ilegală a radierii de la evidență din apartamentul nr. 12 din str. 8 Martie nr. 13, orașul Rezina.

Prin hotărârea din 07 iunie 2018 a Judecătorei Orhei, sediul Rezina, s-a respins cererea depusă de petiționarul Chiriliuc Anatolie.

Prin decizia din 06 decembrie 2018 a Curții de Apel Chișinău, s-a admis apelul declarat de Chiriliuc Anatolie, s-a casat hotărârea din 07 iunie 2018 a Judecătorei Orhei, sediul Rezina și s-a emis o nouă decizie, sub formă de încheiere, prin care s-a scos de pe rol cererea depusă de petiționarul Chiriliuc Anatolie.

Pentru a se pronunța astfel, instanța de apel a reținut că instanța nu este competentă să constate în cadrul procedurii speciale o stare de drept, cum ar fi recunoașterea ilegală a radierii de la evidență, deoarece acest fapt poate fi obținut de partea interesată prin înaintarea unei acțiuni civile în realizarea dreptului pretins la locuință și nicidecum prin înaintarea unei cereri cu privire la constatarea faptului.

Astfel, instanța de apel constatând existența unui litigiu de drept în privința locuinței în litigiu, reglementat de Codul cu privire la locuințe (în redacția Legii nr. 2718 din 03 iunie 1983) și Legea privatizării fondului de locuințe nr. 1324 din 10 martie 1993, situație care în virtutea cerințelor art. 280 alin. (3) din Codul de procedură civilă, a dispus scoaterea cererii de pe rol, petiționarului fiindu-i explicat dreptul de a soluționa litigiul în cadrul unui proces de drept comun în procedura contencioasă.

La 15 martie 2019, Chiriliuc Anatolie, reprezentat de avocatul Conoval Igor a declarat recurs împotriva deciziei instanței de apel, prin care a solicitat admiterea recursului, casarea deciziei instanței de apel cu trimiterea cauzei spre rejudecare în instanța de apel.

Recurentul Chiriliuc Anatolie, în motivarea recursului a invocat că instanța de apel nu a aplicat legea care trebuia să fie aplicată.

A menționat recurentul că instanța de apel eronat a ajuns la concluzia de a scoate cererea de pe rol, deoarece recunoașterea ilegală a radierii de la evidență din apartamentul nr. 12 din str. 8 Martie nr. 13, orașul Rezina, nu este o stare de drept, ci una de fapt, care a produs consecințe juridice și urma a fi constatată de instanța de judecată în conformitate cu art. 281 din Codul de procedură civilă, cu atât mai mult că prima instanță a pus pe rol cererea și a constatat existența unei cauze civile, ce a fost examinată în procedură specială.

Astfel a relatat că instanța de apel nu a ținut cont de faptul că în speță nu există un litigiu de drept, iar concluziile instanței de apel sunt bazate pe presupuneri și în contradicție cu normele procedurii speciale de constatare a faptelor cu valoare juridică.

Cu referire la termenul de declarare a recursului, instanța de recurs menționează că, Curtea de Apel Chișinău a emis dispozitivul deciziei la 06 decembrie 2018, însă date referitor la recepționarea de către părți a deciziei motivate, la materialele cauzei lipsesc.

În conformitate cu art. 434 Codul de procedură civilă, recursul se declară în termen de 2 luni de la data comunicării hotărârii sau a deciziei integrale, dacă legea nu prevede altfel. Termenul de 2 luni este termen de decădere și nu poate fi restabilit.

Recursul a fost declarat la 15 martie 2019, respectiv se consideră depus în termenul prevăzut de art.434 din Codul de procedură civilă.

În conformitate cu art. 439 alin. (2) și (3) Codul de procedură civilă, după parvenirea dosarului, un complet din 3 judecători decide asupra admisibilității recursului, dispune expedierea copiei de pe recurs intimatului, cu înștiințarea despre necesitatea depunerii obligatorii a referinței timp de o lună de la data primirii acesteia. Judecătorul raportor verifică încadrarea în prevederile legii a temeiurilor invocate în recurs și face un raport verbal în fața completului de judecată instituit în conformitate cu alin. (2).

Examinând temeiurile recursului completul Colegiului Civil, Comercial și de Contencios Administrativ al Curții Supreme de Justiție reține următoarele.

Temeiurile de declarare a recursului sunt prevăzute la art. 432 alin. (2), (3) și (4) Codul de procedură civilă.

În conformitate cu art. 433 lit. a) Codul de procedură civilă, cererea de recurs se consideră inadmisibilă în cazul în care recursul nu se încadrează în temeiurile prevăzute la art. 432 alin. (2), (3) și (4).

Instanța de recurs reține, că examinarea admisibilității recursului presupune verificarea conformității temeiurilor invocate în cererea de recurs cu temeiurile prevăzute în art. 432 din Codul de procedură civilă.

La caz, Colegiul constată că argumentele invocate în cererea de recurs nu se încadrează în limitele stabilite de norma indicată, respectiv nu constituie temei de casare a deciziei recurate, or, motivele recursului sunt similare celor invocate în cadrul judecării pricinii, asupra căror instanța de apel s-a pronunțat.

Dezacordul recurentului cu decizia instanței de apel, relatarea situației nu constituie un temei de casare a deciziei recurate, or, recursul exercitat conform secțiunii a II-a are caracter devolutiv numai asupra problemelor de drept material și procedural, verificându-se doar legalitatea deciziei, dar nu și temeinicia în fapt.

Totodată, completul Colegiului Civil, Comercial și de Contencios Administrativ al Curții Supreme de Justiție reține că, potrivit regulilor din Secțiunea a II-a din Capitolul XXXVIII Codul de procedură civilă, instanța de recurs nu verifică modul de apreciere a probelor de către instanțele de fond și de apel. Forța atribuită unei probe sau alteia, coraportul dintre probe, suficiența probelor și concluziile făcute în urma probațiunii sunt în afara controlului instanței de recurs.

Prin prisma art. 432 alin. (4) Codul de procedură civilă, instanța de recurs poate interveni în materia probațiunii doar sub aspect procedural și anume dacă se invocă că instanța de apel a apreciat în mod arbitrar probele, încălcând în mod flagrant regulile de apreciere a probelor stabilite în art. 130 Codul de procedură civilă.

Din recursul declarat nu rezultă că instanța a apreciat arbitrar probele.

În acest sens Curtea Europeană a Drepturilor Omului în jurisprudența sa constantă statuează că, dreptul de acces la instanțe nu este absolut. Există limitări implicit admise (Golder împotriva Regatului Unit, pct. 38; Stanev împotriva Bulgariei (MC), pct. 230). Acesta este în special cazul condițiilor de admisibilitate a unui recurs, întrucât prin însăși natura sa necesită o reglementare din partea statului, care se bucură în această privință de o anumită marjă de apreciere (Luordo împotriva Italiei, pct. 85). Condițiile de admisibilitate ale unui recurs pot fi mai stricte decât pentru un apel (Levages Prestations Services împotriva Franței, pct. 45).

Curtea a mai reiterat că, modul de aplicare a articolului 6 procedurilor în fața instanțelor ierarhic superioare depinde de caracteristicile speciale ale procedurilor respective; trebuie ținut cont de totalitatea procedurilor în sistemul de drept național și de rolul instanțelor ierarhic superioare în acest sistem (a se vedea Botten v. Norway, hotărâre din 19 februarie 1996, Reports 1996-I, p. 141, § 39).

La fel, conform jurisprudenței Curții, procedurile cu privire la admisibilitatea căii de atac și procedurile care implică doar chestiuni de drept, și nu chestiuni de fapt pot fi conforme cu cerințele articolului 6 § 1 (a se vedea Helmers c. Suediei 9 octombrie 1991, § 31, Seria A, nr. 212-A).

În conformitate cu art. 440 alin. (1) Codul de procedură civilă, în cazul în care se constată existența unuia din temeiurile prevăzute la art. 433, completul din 3 judecători decide în mod unanim, printr-o încheiere motivată irevocabilă, asupra inadmisibilității recursului. Încheierea se emite conform prevederilor art. 270 și nu conține nici o referire cu privire la fondul recursului.

Avînd în vedere cele expuse mai sus, recursul declarat de Chiriliuc Anatolie, reprezentat de avocatul Conoval Igor, nu se încadrează în temeiurile prevăzute la art. 432 alin. (2), (3) și (4) din Codul de procedură civilă și, drept urmare, este inadmisibil.

În conformitate cu art. 270, art. 433 lit. a) și art. 440 alin. (1) Codul de procedură civilă, completul Colegiului Civil, Comercial și de Contencios Administrativ al Curții Supreme de Justiție

d i s p u n e :

Se declară inadmisibil recursul înaintat de Chiriliuc Anatolie, reprezentat de avocatul Conoval Igor.

Încheierea este irevocabilă.

Președintele completului, judecătorul

Ala Cobăneanu

judecătorii

Svetlana Filincova

Dumitru Mardari